

VOJENSKÉ ROZHLEDY

ROČNÍK XI.

ČÍSLO 5.

Major gšt. František POHUNEK:

Otázka zajištění podle G-V v srovnání s novým francouzským předpisem „Polní služba“.)*

Nedávno vyšel III. díl francouzského Cvičebního řádu pro pěchotu, zvaný „Polní služba“. Tento předpis se opírá celkem o všeobecný předpis z roku 1924, určený pro všechny zbraně, zvaný „Prozatímní směrnice o polní službě“, jenž je přílohou k francouzskému Polnímu řádu, zvanému Prozatímní směrnice o taktickém použití vyšších jednotek (1922).

Ačkoliv je nový předpis o polní službě určen pro pěchotu a také zpracován se zvláštním zřetelem na její potřeby, obsahuje i všeobecná ustanovení, platná i pro jednotky všech zbraní. Z těchto všeobecných ustanovení jsou některá zcela nová a ruší se jimi obdobná ustanovení v starším a všeobecném předpise z roku 1924 (viz výše), který bude rovněž přepracován. Nejdůležitější změny jsou v hlavě V., která pojednává o zajištění.

Považoval jsem za užitečné seznámiti čtenáře Vojenských rozhledů s nejdůležitějšími ustanoveními nové francouzské polní služby a srovnati je, pokud se týkají zajištění, s naším Polním řádem. Uvidíme, že se oba předpisy mnohdy značně od sebe liší v názorech na zajištění za pochodu i v ubytování a že francouzský předpis lze v té věci považovati za modernější než náš.

PS (41) definuje účel zajištění takto:

„Zajištění má za účel: umožniti veliteli na kterémkoli stupni velitelském, aby shromáždil své prostředky a uvedl je v činnost pro boj; ochrániti vojska proti nebezpečí ze vzduchu, proti překvapení na zemi a před účinky bojových plynů.

Zajištění se zakládá na zprávách o nepříteli, na sestavě, na činnosti zajišťovacích oddílů a na činnosti některých jiných činitelů, jako je obrana proti letadlům, letectvo a j.

Zajištění je potřebí neustále, ať je válečná situace jakákoliv. Proměnlivá jsou jen opatření, kterými zajištění dosahujeme.“

G-V (98; 1) definuje účel zajištění sice všeobecněji, nicméně však dostatečně. Námitku bychom snad mohli míti proti stylisaci: „Hlavním účelem zajištění je...“, z které by plynulo, že je i nějaký vedlejší účel zajištění, o kterém však G-V nemluví.

Kromě toho si všimněme, v srovnání s G-V, že PS zřetelně rozeznává oba druhy zajištění, a to zajištění se stanoviska velitele a od zajištění se stanoviska vojsk samých, což, jak víme, jsou vskutku dvě hlediska odlišná, která jsou ovšem na sobě těsně závislá, neboť jedno zajištění bez druhého nemůže býti. První má za-

*) Poznámka. V textu budu užívati zkratk PS a G-V. PS. znamená francouzský předpis Polní služba (pěchoty). Číslo v závorce za zkratkou, jsou-li oddělena středníkem, znamenají před středníkem článek, za středníkem odstavec článku.

jistiti veliteli volnost rozhodování, druhé pak chrání vojska před ztrátami, dává jim materiální bezpečnost.

G-V (99) vypočítává prvky, z kterých zajištění vyplývá. Srovnáním s PS (41) shledáváme, že francouzský předpis nemluví o prvku vzdálenost a prvku spojení se sousedními jednotkami.

Soudím, že G-V sice právem zařaduje tyto dva prvky mezi ostatní, ze kterých zajištění vyplývá, ale i PS má pravdu, neboť „vzdálenost“ je obsažena ve „zprávách o nepříteli“ a „spojení se sousedy“ v „sestavě vojsk“.

Co se týká vzdálenosti, musíme si dobře uvědomiti její dnešní cenu. Je jisto, že proti některým způsobům nepřátelské činnosti nezajišťuje nás v té míře jako kdysi, ba můžeme říci, že na př. proti letectvu nezajišťuje nás prakticky vůbec. Uvažme, že vzdálenost 100 km, t. j. pro pěchotu 4 denní pochody, prolétne letoun ani ne za hodinu. Touž vzdálenost projede automobilová kolona za 24 hodin — neboli dnes jsem „daleko od nepřítele“ a zítra jej mám na dosah. Ba v budoucnosti, jak už to světová válka naznačila, můžeme se na vzdálenost shora uvedenou nadíti i palby dělové — ovšemže po té stránce nemusíme mítí velkých obav.

Z toho plyne, že v budoucnosti ne příliš daleké budou se musit zajišťovati jednotky i v situacích, v kterých se dříve o zajištění nemusilo ani mluvit. A nebude to snad zajištění slabé! I když pomineme možnost nájezdů motorisovaných obrněných sil, zůstává stále nebezpečí jezdectva, zesíleného pěchotou na autech a motorisovaným dělostřelectvem. Toto jezdecktvo bude mít mnohem větší možnosti a mnohem větší bojovou schopnost než v dobách minulých, uvažíme-li neobyčejný vzrůst jeho palebných prostředků a jeho dokonalejší výcvik v boji pěším.

Je tedy prvek vzdálenost se stanoviska zajištění velmi relativní, právě tak jako pojmy „daleko“ a „blízko“ nepřítele. Po té stránce musíme přizpůsobiti svůj způsob myšlení moderní době a osvoboditi se od sugescí minulosti.

Chápeme pak lépe oprávněnost věty, že „zajištění je potřeba v každé válečné situaci.“

Pokud jde o zajištění, vyplývající ze spojení se sousedy, můžeme říci, že má G-V pravdu. Ovšem stupeň zajištění, jeho potřeba u každé jednotky, jsou závislé na tom, jak těsné je spojení a kolikéré je (kolikanásobné je). Jen tehdy, je-li spojení (lépe „styk“) těsné, zajišťuje vojska ve směru, kde sousední jednotky jsou. Je-li hodně volné, zajišťuje hlavně se stanoviska velitelského tím, že přispívá zjednávání zpráv.

Když PS definoval účel zajištění, stanoví v dalších člancích úlohu jednotlivých prvků zajištění, t. j. zpráv o nepříteli, sestavy a činnosti zajišťovacích oddílů.

Príslušný článek (42) odpovídá svým obsahem našemu G-V (101, 106—107).

Pokud jde o sestavu, je PS obšírnější než G-V. Zvláště uvádí vliv vzdálenosti od nepřítele na sestavu.

„Velmi daleko od nepřítele půjde nám o zajištění vojsk proti podnikům nepřátelského letectva.“

Daleko od nepřítele musíme se chrániti proti nepřátelským lehkým prvkům, vezeným na rychlých dopravních prostředcích.

Mimo to budeme snad nuceni vyhýbat se některým místům, soustavně postřelovaným velmi daleko nosným dělostřelectvem.“

K tomu poznamenávám, že pokud jde o palbu takového dělostřelectva, nebude jí, hlavně na počátku války a v pohybné válce, tak mnoho, neboť žádná z válčících stran nebude mít tolik dělostřelectva onoho druhu a hlavně tolik střeliva, aby jím plýtvala po cílech hodně problematických.

„Blízko nepřítele musíme se chránit proti překvapení nepřátelskou palbou dělovou a na konec i před útoky a palbou pěchoty.

Jak daleko od nepřítele, tak i blízko něho musíme se členit do šířky a do hloubky a krýt svou sestavu zajišťovacími oddíly.“

Co se týká zajišťovacích oddílů všeobecně, zdůrazňuje PS (49) velmi pěkně úplnou obdobu, ba totožnost všeobecné úlohy zajišťovacích oddílů na pochodu nebo při postupu vůbec a za ubytování nebo za jakékoli zastávky:*) ať jde o pochod (postup) neb o ubytování (zastávku), mají zajišťovací oddíly vždy touž úlohu: zpravovat a krýt hlavní síly. Mají vždy dva sledy, které mají různá jména podle toho, jde-li o pochod (postup) neb o ubytování (zastávku), a to:

sled průzkumný**) (pochod, postup) nebo pozorovací (ubytování, zastávka), jehož úlohou je hlásit přítomnost anebo postup nepřítele a zjistit jeho vnější obrys;

sled bojový (pochod, postup) nebo odporu (ubytování, zastávka), zařízení k boji útočnému neb obrannému, aby kryl hlavní síly.“

Podrobněji se o věci zmíním, až budu probírat zajištění na pochodu a za ubytování.

Dále se zabývá PS zpravodajskými orgány (prostředky k získávání zpráv). Obsah příslušné kapitoly (čl. 51—60) odpovídá celkem obsahu hlavy IV našeho G-V. Ve zvláštní kapitole pojednává všeobecně o opatřeních proti nepřátelskému letectvu.

V našem G-V postrádáme však všeobecných ustanovení o ochraně proti bojovým plynům, jimž PS věnuje zvláštní kapitolu. Po mém soudu měl by G-V dát všeobecné směrnice, které by byly podkladem pro předpis G-XI.

Přicházíme nyní k nejdůležitějším kapitolám PS i G-V, pojednávajícím o zajištění na pochodu a za ubytování.

Zajištění na pochodu.

Dříve než se pustíme do srovnávání G-V a PS ve věci zajištění na pochodu, musíme si uvědomit důležitou okolnost, že se francouzský pojem „marche“ nekryje úplně s naším pojmem „pochod“. „Marche“ je pojem mnohem širší a znamená nejen náš pochod (v proudech po cestách, daleko od nepřítele), nýbrž i postup, přiblížovací pochod. Musíme si tedy při srovnávání PS s naším

*) Francouzský termín „stationnement“ může znamenat nejen ubytování, ale i libovolně dlouhou zastávku v pohybu, ba i obranu. Vojska zůstávají zkrátka na místě. Rovněž tak termínu „marche“ v PS. třeba rozumět tak, že je to pochod nebo postup anebo vůbec přesun.

**) Tím neříkám, že i my budeme tento sled tak nazývat. Pomáhám si zde jen slovem „průzkumný“, abych přeložil francouzský výraz „échelon de reconnaissance“.

G-V všimati nejen ustanovení, obsažených v G-V, čl. 162—169 (zajištění na pochodu), nýbrž i ustanovení o předvojích při pochodu přibližovacím (Divise v útoku, stať 2; střetný boj divise, stať 3).

PS (74; 1) definuje předvoj jako „orgán pro průzkum a přímou ochranu“, který jednotka vysílá před sebe, ve směru svého pochodu (postupu).

Úlohu dává předvoji touž jako G-V. Kdežto však G-V praví, že „předvoj... je do jisté míry závislý na valném voji“, čteme v PS (74; 3): „velitelství stanoví osu pochodu předvoje, jeho úkol, pásmo činnosti, postupné linie v terénu, kterých má dosáhnouti, jakou podporu mu bude moci dáti dělostřelectvo, jak se má zachováti, střetne-li se s nepřítelem.“

Toto poslední nařízení je velmi důležité. Kdyby ho nebylo, mohlo by se státi, že by se předvoj na vlastní vrub, lehkomyšlně a snad úplně proti intencím velitele zapletl do boje a nepracoval v těsné závislosti na valném voji, neboli zachoval se tak, že by velitelství ztratilo volnost jednání, kterého potřebuje a pro které se právě zajišťuje. Není tedy předvoj „do jisté míry“ závislý na valném voji, nýbrž je úplně závislý. Velitel nemůže přesunouti odpovědnost za určité zahájení boje na předvoj.

Dále praví PS (75): „Úkol a způsob činnosti předvoje jsou různé podle toho, jaké jsou možnosti útoku nepřátelských pozemních sil a jaké má velitelství úmysly:

daleko od nepřítele má předvoj za úlohu odraziti lehké nepřátelské prvky, blízko nepřítele musí býti hotov k boji, aby hlavním silám zabezpečil volnost jednání;

dojde-li k střetnutí s nepřítelem, buď se předvoj, podle toho, jaký dostal rozkaz, zastaví a zaujme obranné postavení, nebo pokračuje v postupu, aby zdolal vysunuté nepřátelské odpory a dostal se až k čáře souvislé a silné palby, nebo nasadí všechny své prostředky k dobytí pozorovatelů a terénních bodů, kterých velitelství pro své účely potřebuje.“

Z toho však také plyne, že v boji střetném, kdy se situace velmi rychle a velmi podstatně mění, kdy velitel jednotky stále dostává nové a čím dále tím přesnější zprávy, musí býti předvoj pod stálou kontrolou velitele jednotky, který může úlohu předvoje i během postupu změnit.

Náš G-V praví v 1. odst. čl. 163, že „předvoj... chrání valného voje proti překvapení zblízka a odstraňuje s cesty jak nepřátelský odpor, tak také materiální překážky, které by mohly zastavit nebo zpomalit pohyb valného voje. Tyto úkoly předvoje jsou po každé konkrétně stanoveny pochodovým rozkazem.

Ježto stať 4. „Zajištění na pochodu“, k níž článek 163 patří, má na mysli jenom pochod na cestách, daleko od nepřítele, musíme úkoly v ostatních případech, o nichž se zmiňuje PS, hledati v článkách G-V, jednajících o předvojích při pochodech přibližovacích (články: 274, 276, 280, 343, 344, 345). Musíme však uznati, že způsob podání G-V není tak přehledný a hlavně tak všeobecný jako v PS. Podle G-V vzniká dojem, jako by zajištění na pochodu bylo něco zásadně jiného než při pochodu přibližovacím, ačkoli tomu tak není.

Uvědomíme-li si úplnou totožnost podstaty úkolů předvoje, ať jsme daleko od nepřítele nebo blízko nepřítele, chápeme, proč PS člení zajišťovací oddíly na pochodu (postupu) vždy stejně, to jest

na dva sledy: průzkumný a bojový (které jistě zcela zřetelně vynikají při pochodu přibližovacím, jak jej chápe náš G-V), a proč zavrhuje staré členění předvoje na předvojovou hlídku, předvojový houfec, předvojový houf, kteréhožto členění se ještě náš G-V přidružuje. Při té příležitosti můžeme si dáti otázku, proč G-V neuvedl i názvy sledů u zadního voje a u bočných vojů, které se (podle G-V) člení zcela obdobně jako předvoj?

Vracím se ještě k poslední větě 1. odstavce čl. 163. Nerozumím tam významu slova konkrétně. Jak může totiž pochodový rozkaz konkrétně (časově, prostorově atd.) všeobecný úkol předvoje „odstraňovati s cesty nepřátelský odpor a materiální překážky“? Určím-li na pochodu nějakou jednotku jako předvoj a dám jí osu pochodu nebo ještě další údaje, ujasňující její postavení k hlavním silám (valnému voji), myslím, že to musí oné jednotce stačit, neboť již tím, že je předvojem, ví, jaké má úkoly (neboť to je obsaženo v předpise), a nemohu v pochodovém rozkaze konkrétně říci, jaké odpory a jaké překážky, kdy a kde, má odstraňovat.

Po stránce složení předvoje liší se PS od starších svých předchůdců tím, že výslovně nařizuje, že dělostřelectvo musí býti vždycky s to předvoj podporovati. Co se týká dělostřelectva přímo podřízeného předvojům, mluví PS jen o dělostřelectvu doprovodném. Přiděluje tedy předvojům přímo jen malou část dělostřelectva, kdežto většina dělostřelectva, která má předvoje podporovati, zůstává podřízena veliteli valného voje a působí jako dělostřelectvo pro přímou podporu.

Náš G-V mluví o dělostřelectvu u předvojů na několika místech.

V čl. 164 praví: „Předvoj smíšeného pochodového proudu má... zpravidla dělostřelectvo... Nemá-li výjimkou žádného dělostřelectva, táhnou s ním průzkumné hlídky jednotek dělostřelectva valného voje.“

V čl. 276: „Velitel divise určí... podmínky přesunu dělostřelectva divise... aby veškeré dělostřelectvo mohlo rychle zasáhnouti na prospěch předvoje nebo předvojů...“ (To je tedy přímá podpora.)

„Částice dělostřelectva, přidělené předvojům, jsou podřízeny přímo veliteli předvojů...“ (Tedy dělostřelectvo doprovodné.)

V čl. 343: „... Velitel divise určí přesněji úkol předvojů... zesílí je pěchotou... a nařídí rozvinouti celé dělostřelectvo divise k podpoře pěchoty a k zesílení akce dělostřelecteckých jednotek přidělených předvojům.“

V čl. 345: „Dělostřelectvo přidělené předvojům má za úkol podporovati pěchotu při rychlém dobývání opěrných míst...“

Z citovaných vět lze usouditi, že G-V přiděluje předvojům při přibližování slabé částice dělostřelectva jakožto dělostřelectvo doprovodné a ponechává většinu dělostřelectva v rukou velitele jednotky. Méně určitý je G-V v článku 164, kde není zřejmé, jak silné dělostřelectvo se přiděluje předvojům při obyčejném pochodu.

Vě věci přidělování dělostřelectva předvojům lze usuzovati takto:

1. Jsme-li tak daleko od nepřítele, že se můžeme obávati jen nájezdů lehkých nepřátelských prvků, prováděných eventuálně nějakými obrněnými stroji, soustředí se odpor nepřátelský v těsné

blízkosti komunikací, způsobilých pro jízdu takových vozidel. Vyloučím-li předpoklad, že nepřítel může nasadit takové stroje v masách, stačí mi na obranu proti ojedinelým vozidlům malé množství dělostřelectva, které však musí býti s to zasáhnouti i hned a přímo palbou. Stačí přiděliti předvojům částice dělostřelectva doprovodného (musíme si ovšem uvědomiti, že se náš dělostřelecký materiál nehodí dobře k této doprovodné úloze).

2. Jakmile se přiblížíme k nepříteli tak, že lze předpokládati, že předvoje budou potřebovat silné dělostřelecké podpory, nebylo by obvykle výhodné přidělovati předvojům silnější dělostřelectvo, než jaké se obvykle dává pro doprovod. Předvoj totiž nenarazí na silnějšího nepřítele z nenadání, nýbrž přítomnost větších sil v nějakém prostoru oznámí včas (nebo alespoň má oznámiti) letecko, SPO a konečně i průzkumný sled předvoje. Tu měl však také velitel valného voje čas, aby učinil potřebná opatření, t. j. aby připravil valný voj k boji. Pak však užije dělostřelectva v rámci své myšlenky manévru, a bylo by jistě nevýhodné, kdyby je musil napřed bráti předvojům. Proto si je raději ponechá od počátku a poskytne předvoji jen palbu dělostřelectva. Neboli toto dělostřelectvo není předvojům přiděleno, nýbrž je to dělostřelectvo pro přímou podporu.

Avšak může se často státi, že předvoje nedostanou vůbec dělostřelectva, nýbrž jen dělostřeleckou podporu. Případy, kdy se tak stane, může si každý snadno představit.

Případy, kdy přidělujeme předvojům dělostřelectvo silnější, než je dělostřelectvo doprovodné, jsou tuším výjimkou. Je to oprávněno jen tehdy, když předvoje (na př. za využití úspěchu, pronásledování) musí býti schopny rychlé a důrazné akce a nemohou počítati s brzkým zasažením valných vojů (když totiž valné voje nemohou stačit předvojům). Jenže pak jsou předvoje vlastně jakýmsi samostatnými vysunutými oddíly (smíšenými) a předpokládáme, že nenarazí na silného nepřítele.

3. Bylo by velmi často nevýhodné přidělovati předvojům silné dělostřelectvo proto, že by pak jeho zasažení velitelem předvoje nemusilo býti vhod veliteli jednotky, až ho bude potřebovat k akci valného voje.

Z toho vidíme, že věta G-V, čl. 164 o tom, že předvoj má zpravidla dělostřelectvo, je příliš výslovná a že může zcela dobře platiti věta: předvoj nemusí míti vždy dělostřelectva, musí však míti vždy jeho podporu.

Vzdálenost předvoje od valného voje.

Náš G-V (165; 1) praví, že „vzdálenost, na jakou jde předvoj před valným vojem, mění se podle vzdálenosti od nepřítele, podle terénu a síly předvoje“.

PS (84) však praví, že vzdálenost mezi předvojem a valným vojem závisí především na terénu a na síle předvoje. Vynechává tedy závislost vzdálenosti od nepřítele.

Soudím, že PS má pravdu.

Uvažujme, jaký vliv může míti vzdálenost od nepřítele na vzdálenost předvoje od valného voje. Je-li tato druhá vzdálenost závislá na první, mění se nezbytně zároveň s ní. To je definice závislosti (funkce) vůbec. Mění se tedy — ale jak? V přímém poměru nebo v poměru obráceném?

Pro přímou závislost mohla by mluvit úvaha: jsem-li daleko od nepřítele, mohl by být také předvoj dále od valného voje, neboť střetnutí předvoje s protivníkem je málo pravděpodobné. Mimo to může předvoj narazit jen na slabého protivníka, kterého může zdolat sám, aniž potřebuje rychlého zakročení valného voje.

Jsem-li blízko nepřítele, je nebezpečí izolované porážky předvojů velké. Valné voje musí být s to rychle zakročit a proto by měly být předvoje blíže k valnému voji.

Naopak zase, pro nepřímou závislost může platit úvaha: Jsem-li daleko od nepřítele, nemusím se obávat dělové palby nepřátelské a stačí, budou-li předvoje jen tak daleko vpředu, aby chránily valný voj před palbou pěchoty. Nemusí tedy být daleko.

Jsem-li blízko nepřítele, musí být valný voj chráněn před účinky hromadné palby dělové, aby neztratil volnost manévru a vyhnul se předčasným ztrátám. Proto musí být předvoj dále od valného voje.

Vidíme, že závislost vzdálenosti od nepřítele a vzdálenosti předvoje od valného voje je tak neurčitá, že se o ní nedá konkrétně uvažovat.

G-V dále praví (165; 2), že „vzdálenost mezi předvojem a valným vojem má jednak chránit čelo valného voje od nenadálé palby nepřátelského lehkého dělostřelectva... jednak má valnému voji dovolovat, aby se, kdyby bylo třeba, mohl rozvinouti a podporovat předvoj.

G-V v celé hlavě pojednávající o přesunech a pochodech a také v stati 4 této hlavy (zajištění na pochodu) obsahuje ustanovení, která se netýkají výhradně vyšších jednotek, nýbrž platí i pro jednotky menší. S tohoto hlediska nutno se dívat i na ustanovení, že vzdálenost předvoje má chránit čelo valného voje od nenadálé palby nepřátelského lehkého dělostřelectva. Toto ustanovení jistě neplatí u menších jednotek.

V tom je předpis PS (85, 86) přesnější, neboť praví:

„U velkého proudu musí nejdále kupředu posunuté pěší částice průzkumného sledu postupovat tak daleko před čelními částicemi valného voje, aby je chránily před palbou nepřátelského lehkého dělostřelectva.

Kromě toho pochoduji pěší částice průzkumného sledu tak daleko před bojovým sledem, aby včas dosáhly terénních linií, odkud by nepřátelská pěchota mohla provádět na bojový sled dalekou palbu.

V menším proudu musí být předvoj tak daleko od valného voje, aby jej chránil před palbou nepřátelské pěchoty.

Průzkumný sled jde před bojovým sledem tak daleko, aby jej chránil neustále před palbou nepřátelské pěchoty na střední vzdálenost.“

Všimněme si ještě dalšího ustanovení G-V (165; 2). Praví se tam, že „vzdálenost... má dovolovat valnému voji, aby se, kdyby bylo třeba, mohl rozvinouti a podporovat předvoj“.

Tomu rozumím takto: Aby valný voj mohl předvoj podporovat, musí se napřed rozvinouti. Je otázka, chtěl-li to G-V říci. Mimo to slovem podporovat stavíme zde poměr valného voje k předvoji do zvláštního světla. Boj vede předvoj a valný voj jej podporuje? Co to znamená? Jde o to dopomoci předvoji k úspěchu

nebo jde o to rozhodnouti boj valným vojem? Chceme na předvoji, aby měl úlohu tykadla, zjednávajícího mu jasno v dané situaci a napomáhajícího mi k tomu, abych se rozhodl, jak užiji valného voje?*) Nebo chci rozhodnutí dosíci předvojem a k tomu cíli jej valným vojem podporuji? Vidíme zde, jak musíme býti opatrní ve volbě slov, neboť nevhodně použité slovo může vésti k nesprávným představám o vzájemné úloze předvoje a valného voje a k nesprávné doktríně. Vidíme též, jak nutné je neustále zdůrazňovat, že předvoj je úplně závislý na valném voji.

Pricházím nyní k zajímavé otázce členění předvoje.

Podle G-V (165; 3—6) člení se předvoj pro své vlastní zajištění na předvojovou hlídku, předvojový houfec, předvojový houf. Nový francouzský předpis PS nezná již tohoto členění. Člení předvoj na dva sledy: sled průzkumný a sled bojový.

Všimněme si, že G-V (165) nijak nedefinuje úlohu jednotlivých sledů předvoje. Tato výtku neplatí pro PS, který jasně říká:

„Průzkumný sled má za úlohu: zpravovati velitelství (nikoli tedy jen velitele předvoje, není tedy jen pro jeho vlastní zajištění!) o přítomnosti a situaci nepřítelů, jakož i o povaze a stavu terénu: o komunikacích, překážkách, skrytech, obranných pracích atd.).

SPO pracuje obvykle před průzkumným sledem a usnadňuje mu úlohu.

Bojový sled má za úlohu: doplniti činnost průzkumného sledu, zdolati místní odpory, které by nemohl zmocí průzkumný sled, krýti valný voj a chrániti eventuálně jeho rozvinování a jeho zasažení do boje.“

Jaké jsou důvody pro takové členění předvoje?

V dnešní době může býti předvoj překvapen velmi účinnou palbou automatických zbraní na značnou vzdálenost, na kterou dříve střílelo teprve dělostřelectvo. Mimo to může býti napaden pohyblivými prvky buď obrněnými nebo jezdeckým, které zesíleno různými motorovými vozidly a pěchotou vezenou na autech, snadno může prorazití tenký závoj, vytvořený našimi SPO. Obrněná vozidla, pohybující se značnou rychlostí, musí býti zastavena rychle, proto musí býti předvoj připraven zasáhnouti ihned nebo v době velmi krátké na kterékoli z průběžných cest, vedoucích pochodovým pásmem a vhodných pro pohyb motorových vozidel. Musí tedy předvoj využití plně komunikační sítě, musí býti rozčleněn do šířky (což znamená, že jde přes pole!), musí sbíratí zprávy a prohledávati terén v celé šířce pochodového pásma. Nebude tedy jedna předvojová hlídka, nýbrž bude jich několik. Nebude jediný předvojový houfec, bude jich více. A to bude tvořiti dohromady: předvojové hlídky (průzkumný sled) a předvojové houfce s předvojovým houfem (bojový sled). Síla jednotlivých částí bude různá podle důležitosti komunikací, po kterých půjdou, podle vzdálenosti od nepřítelů, podle terénu, situace, nepřítelů (pěchota nebo jezdecko). Jejich počet bude záviseti na počtu průběžných cest.

(Příště dále.)

*) To ovšem neznamená: celého valného voje, nýbrž jednotek valného voje. Jde zde o to, že nezesilují předvoj tím, že dám další jednotky k dispozici veliteli předvoje, nýbrž převezmu jakožto velitel celé jednotky akci do ruky sám.